

Derk Visser

**Drama
Queen**

GOTTMER

Haarlem

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

© 2019 Derk Visser

© 2019 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,
Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt
deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Omslagbeeld en -ontwerp: Leentje van Wirdum
Vormgeving binnenwerk: Studio Nico Swanink, Haarlem

ISBN 978 90 257 7188 1

ISBN 978 90 257 7232 1 (e-book)

NUR 284

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.gottmer.nl

12

The snow glows white on
the mountain tonight
Not a footprint to be seen
A kingdom of isolation
And it looks like I'm the queen

Elsa – Frozen

1

Ik sleep een half kale kerstboom door de sneeuw. Niet recht over het veldje, maar over het pad dat met een omweg langs het verlaten speelplaatsje loopt. Want daar zit Kayleigh op een schommel. Kayleigh is nieuw en woont in de flat tegenover die van ons. Ze kwam vlak voor de kerstvakantie groep acht binnenlopen. Alleen naast mij was nog plek.

Eigenlijk mag naast mij niemand zitten. Ik schijn andere kinderen af te leiden. Wat ik te zeggen heb is blijkbaar interessanter dan wat juf voor de klas staat te verkondigen.

Kayleigh haalt tieners voor haar proefwerken en ze zit binnen spiekafstand. Nooit eerder kreeg ik een acht voor aardrijkskunde. Mijn hele leven al verzamel ik onvoldoendes. Ik moet Kayleigh te vriend zien te houden en ervoor zorgen dat zij de rest van het schooljaar naast mij blijft zitten.

Als ze me ziet, gaat ze staan en zwaait. 'Hoi, Angel.'

Ik zet de kerstboom tegen het klimmuurtje aan. De kant die over de grond sleepte, is bijna kaal. Een spoor van naalden loopt terug naar het wijkcentrum waar de

boom voor de deur lag. Met een harde trap probeer ik het kruis eronder vast te krijgen, maar dat lukt niet. Er vallen alleen maar meer naalden af.

‘Op kerstbomenjacht?’

‘Deze is voor thuis.’

Een eekhoorn kruipt uit de bosjes tevoorschijn. Met een scheef kopje kijkt hij ons onderzoekend aan. Als hij ziet dat wij geen rotjes gooien en alleen vertederd glimlachen, dribbelt hij naar de vuilniszakken.

‘Grappig dat die hier leven,’ zegt Kayleigh.

‘Nog wel. Maar ze zijn een bedreigde diersoort aan het worden. Straks moeten die zakken in containers onder de grond en hebben ze geen eten meer.’

‘Toch is het nodig,’ zegt Kayleigh.

‘Wat? Hoezo?’

‘Die containers. Op mijn vorige school heb ik een spreekbeurt over milieuvervuiling gehouden. Over plastic soep en de gevolgen daarvan voor de vogels en vissen. Weet je hoeveel plastic er in de maag van een meeuw kan zitten?’

‘Geen idee.’

We kijken hoe de eekhoorn een gat in een vuilniszak knaagt. De sneeuw is op die plek gesmolten. De zwarte aarde is bedekt met rode snippers van te vroeg afgestoken vuurwerk. Je ruikt de kruitdamp door het afval heen.

‘Ben jij vriendin met iemand?’ vraagt Kayleigh.

‘Niet echt.’

‘Ik ook niet.’

In de verte klinkt opeens een harde knal. De eekhoorn schiet de bosjes in. Bij het winkelcentrum staan jongens vuurwerk af te steken. Een van hen rolt een autoband naar een smeulend vreugdevuur.

‘Gisteren zijn er zes opgepakt,’ zeg ik. ‘Omdat ze alles in de fik staken.’ Ik wijs naar een uitgebrande auto op de parkeerplaats voor onze flat. ‘En nu zijn ze alweer vrij.’

Samen kijken we hoe de jongens zich staan uit te sloven. Een zwarte rookpluim trekt over ons heen. De autoband heeft vlam gevat. ‘Zitten daar gasten uit onze klas bij?’ vraagt Kayleigh.

‘Jordy, Michael en Dennis.’ Ik ga op de schommel naast haar zitten. ‘De drie grootste sukkels die ooit op deze aarde zijn neergezet. Ze schelden me uit voor *tetterterrorist*. Ze hebben het zelfs met een mes in mijn rugleuning gekrast. Ik wacht al weken op een nieuwe stoel, maar juf weigert dat te regelen.’

‘Ik zou het niet op me laten zitten, Angel.’

‘Als ze na de kerstvakantie nog niks heeft gedaan, haal ik mijn moeder erbij. Juf is absoluut niet te vertrouwen. Ik *tetter* niet. Ik denk gewoon hardop en ik zeg wat ik vind. Ik heb een mening, maar dat mag tegenwoordig niet meer. Alleen juf mag zeggen wat ze vindt. En als iemand in onze klas *tettert*, dan is zij het wel. Ze staat de hele dag allerlei onzin uit te kramen en daar moeten wij dan verplicht naar luisteren. Daar kan ik echt vreselijk kwaad om worden.’

‘Ik heb mijn spreekbeurt over milieuvervuiling hele-

maal uitgeschreven,' zegt Kayleigh. 'Als jij hem wilt gebruiken, zal ik hem voor je meenemen. Ik kreeg er een tien voor.'

Mijn hoogste score ooit was een magere zes. Niet omdat ik niet wist wat ik moest zeggen, maar omdat juf me steeds onderbrak en bleef zeuren dat ik *to the point* moest komen.

'Dan mag jij als je het leuk vindt een keer bij ons naar een film komen kijken. Ik heb de grootste Disneyverzameling van de hele wereld.'

'*Inside Out* vind ik de beste,' zegt Kayleigh. 'Met Riley en al haar emoties.'

'Mijn favoriete emotie is Anger.'

'Hoezo?'

'Hij wordt om alles kwaad. Dat heb ik ook. Ik ontplof nog sneller dan een illegale vuurwerkbom. En het leukste is, zijn naam scheelt maar één letter met die van mij.'

'Waar komt jouw naam eigenlijk vandaan?'

'Bij mijn geboorte dacht mijn moeder nog dat ik een engel was.' Ik trek een braaf gezichtje en kijk met gevouwen handen naar de hemel.

'Mijn moeder is dood.'

'Wat erg.'

'Borstkanker. Eén op de zeven vrouwen krijgt het.'

'Zoveel?'

'Dat betekent dat hoe meer vrouwen je kent die het niet hebben, hoe groter de kans is dat jij het wel krijgt. Statistisch gezien.'

‘Echt?’

‘En mijn moeder kende helemaal niemand die het had.’

‘Wat erg.’

Kayleigh haalt een elastiekje uit haar zak. Ze kamt met haar vingers haar haar achter haar oren en maakt een Franse paardenstaart. ‘Sadness is mijn favoriete emotie bij *Inside Out*. Vorig jaar zag ik voor het eerst de film *Bambi*. Weet je hoeveel nachten ik heb gehuild omdat zijn moeder werd doodgeschoten?’

‘Drie?’

‘Bijna net zoveel als bij mijn eigen moeder.’ Ze kijkt op naar de hemel en het lijkt of ze om haar moeder wil roepen. Zoals *Bambi* deed nadat de zijne was doodgeschoten.

‘Huil jij vaak?’ vraagt Kayleigh.

‘Ik word meestal kwaad. Ook als ik eigenlijk moet huilen.’

‘Wat ingewikkeld.’

‘Mijn hoofd is niet helemaal normaal.’

‘Ben jij al ongesteld?’

‘Hoezo?’

‘Dat schijnt nogal heftig op je emoties te werken.’ Kayleigh kijkt me aan alsof ze weet waarover ze het heeft. ‘Ik ben het vorige week voor het eerst geworden.’

‘Dan kun je vrij van gym krijgen,’ zeg ik. ‘Wij hebben vier meisjes in de klas die al ongesteld zijn en die hoeven dan niet mee te doen. Nooit meer gym.’